

„Novi Domovini“ so izšli izborni prevodi znamenitejših njegovih pesmi. Prevel jih je edini — v slovenski domovini povsem nepoznani slovenski pesnik v Ameriki Rev. Andrej Smrekar. Žal, da je naš pesnik tako skromen, da se le stežka odloči pokazati kakemu svojemu prijatelju del rokopisa ali celo objaviti kako malenkost. In vendar ima on pesniških zakladov, katerih izguba bi bila za slovensko slovstvo nenadomestljiva. Poleg Shakespeara, Byrona, Mil-tona Tennysona i. t. d. ima prevedena znamenitejša dela Longfellowa, posebno „Evangeline“ in „The Song of Hiawatha“.

Da spoznajo cenjeni čitatelji na eni strani nekoliko Longfellowa, na drugi pa njegovega slovenskega prevajavca Smrekarja, objavljamo prevod ene najznamenitejših Longfellowovih pesmi, ki je izšel najprvo v „Koledarju Amerikanskega Slovenca“ za l. 1898. ter ga tako otmemo pozabljenosti.

Stenska ura.

Večnost je nihalo, ki neprenehoma
ponavlja dve besedi v grobni tišini:
„Vsikdar, nikdar! Nikdar, vsikdar!“
Jacques Bridaine.

Za ličnim selom tik poti
poslopje staro mi stoji,
topoli dvigajo se v zrak
in senco mečejo na tlak.
V dvorani pa, v poslopju tem,
glasi se stara ura vsem:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

Na steni maha brez miru
v okviru trdega lesu,
s kazalcem kaže in preti —
Puščavnik ura se mi zdi,
ki križa se in glasno pol
ljudem razkriva srčno bol:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

Čez dan njen glas je mil in tih,
a kadar diha nočni dih,
razločno maha semtertja.
Pokoja nikdar ti ne da;
po veži krepko govori,
povsod se žalostno glasi:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

V otožnih in veselih dneh,
naj jok glasi se ali smeh,
naj menja čas nestalno stvar,
le ura bije isti vdar.
Kot bila bi vsevidni Bog,
ponavlja vedno žalni slog:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

Tu bili nekdanj so doma
ljudje dobrotnega srca,
zavetja tujcem dali so
in lačne pokrepčali so;
gostili radi so ljudi,
med tem pa ura stala ni:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

Roj čvrstih dečkov in deklet
igral je tu — za mladih let;
o zlata doba mladih dni,
nedolžna leta brez skrbi! —
Kot šteje lakomnik zlato,
je štela ura čas glasno:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

Nevesta šla je neki dan
v obleki beli iz dvoran,
zdaj vlada v hiši blede smrt,
mrliča krije beli prt.
V dvorani slednja stvar molči,
le ura s stene govori:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

In šli so vsi iz onih sob,
po svetu prvi, drugi v grob;
in kadar vprašam se skrbno:
„Oh, kdaj se vsi še snidejo?“ —
Glasove čujem prošlih dni,
ker ura s stene govori:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

Oh, nikdar tu in vsikdar tam,
za tesno steno tihih jam,
kjer čas izgine brez sledu —
oh, vsikdar tam in nikdar tu:
To ura večnosti veli,
nevgnana šteje ure, dni:
Vsikdar — nikdar!
nikdar — vsikdar!

